

Még örülni kellett, hogy őt megtúrték a gyárban, hogy úgy néztek rá, mint akinek igazán semmi köze ahhoz a boldogtalan nyomorék emberhez, tehát hiába múlik el egy újabb esztendő az életről, amíg hazajön az ura, most már nem ér semmit az ő élete.

Mikor megy végig hajnalban vagy délután a gyár udvarán s hallja zakatolni a gépeket, sírni és dalolni az acélba vágó vésőket és késeket, ugatni a gőzkalapácsot az izzó lemezeken, már nem jut többé eszébe az otthoni rezesbanda muzsikája, hanem amikor a fűrészgép vág bele a vaslemezekbe sírva és sikoltva, be kell fogni a fülét, mert úgy tűnik néki, mintha valami panaszos gyermeksírást hallana messziről, elrontott, árva élete mélyéből.

Laták István

Csak föl!

*Megállni — nem lehet,
Bár fölfelé egyre nehezebb.
Lemászni nem lehet,
Az út, az út
Csak fölfelé vezet!
Kérlelhetetlen
Sorsodat kérheted,
A köveket botoddal
Ütheted, verheted,
Leszállni nem lehet,
Szedg föl hát a fejed!
Fölfelé vivő utakba
Zárt a végzeted.
Járd meg most már —
A sziklás, acélos téreket,
Csak utad végeztével
Ér valamit életed.
Csak föl, csak föl, előre —
A lompos felhőkön túl
Mondj ezután éneket,
S ott a zengő csillagokat is
Majd elérheted ...*